

lenům, se maličko zavlní. Tmavé vlasy jsem si stáhla do uhlazeného, dokonalého culíku. Už si je barvím skoro rok. Richard prohlásil, že se budou víc *hodit k mému věku*, ale já si na ně pořád nemůžu tak úplně zvyknout.

„Jsi děsně sexy!“ konstatuje Cami.

„Ukaž se mi, ukaž se mi!“ vykřikuje Kat, pak se displej na chvíli zakymácí, než se objeví Katina tvář. „Senzace! Panebože, *dneska* ti určitě navleče prsten! K čertu s Vánoce!“ Široce se zazubím a ještě jednou se zatočím, aby mě viděla celou, než se usadím před toaletním stolem tak, abych si nepomačkala načechraný ocásek. Prsty si pročísnu dlouhý culík a pak popadnu růžovou rtěnku a nanesu si na rty další vrstvu.

„Chybí mi tvoje blondáté vlasy,“ zamračí se na mě Cami. „Nemůžu uvěřit, že sis je obarvila.“

„Už je to rok, Cam. A stejně jsem se narodila jako bruneta,“ namítnu a protočím oči. Neodvážím se jí přiznat, že mi světlé vlasy taky chybí. S těmi tmavými se mnohem víc podobám svojí sestře Hannah. Občas zachytím svůj odraz v zrcadle nebo v okně, kolem kterého procházím, a stále se nepoznávám.

„Jenže ty seš zrozená k tomu *být* blondýnka, zlato,“ zakňourá a s pohrdavým výrazem na mě zvedne dokonale zvýrazněné husté obočí.

„Myslíte, že bych si měla udělat na tváři tečky?“ zeptám se a zavrtím trošku hlavou ze strany na stranu ve snaze změnit téma. „Jako vousky?“

„To už by bylo moc,“ nesouhlasí Kat. „Ouška a čumáček stačí.“ Špičku nosu jsem si namalovala na růžovo, aby to vypadalo jako králičí nosík.

„Kéž byste tu mohly být se mnou,“ povzdechne si a podívám se na malý displej na toaletním stolem. „Od vysoké jsme trávily každý Halloween spolu!“

V prváku jsme se s Cami a Kat převlékly za Charlieho andílky a nikdy toho nelitovaly. Od té doby jsme si vymýšlely skupinové kostýmy a vidět Cam s Kat, jak se připravují vzít bary útokem beze mě, mi připadá... jako *svatokrádež*.

„Vždyť se ale seznámíš s jeho kolegou!“ namítnu Kat a v očích se jí objeví srdíčka při pouhé myšlence, co je to za obří krok ve vztahu. „To je mega věc, Abbie.“

Má pravdu, *vážně* to tak je. Během čtyř let, co spolu s Richardem chodíme, mě ještě nikdy nepozval na jeden ze svých extra nóbl pracovních večírků – ani na letní koktejlovou párty na lodi, ani na halloweenskou oslavu a *rozhodně* ne na vánoční večírek.

Umírala jsem touhou tam jít.

„Příští zastávka, Duhový sál v Rockefellerově centru!“ vypískne s radostí a vzrušením v hlase. „A pořádněj *šutr!*“

V prosinci se bude konat šestý večírek, kterého se Richard zúčastní jako právník u Schmidta a Martineze, ve firmě, kterou založil otec jeho matky. Taky se očekává, že se Richard stane partnerem.

Párty v horním patře Rockefellerova centra v Duhovém sále je *legendární*. Tak extravagantní, jak se člověku ani nesní, a největší právnická esa v zemi – natož v New Yorku – se shromáždí, aby oslavila další výjimečný rok. Právě tam se dějí ty nejdůležitější věci – oznamují se tam povýšení a nabízejí partnerství.

Tenhle rok jsem se *konečně* dočkala pozvánky i já. Celé čtyři roky jsem čekala, až si námi bude natoslik jistý, aby mě tam vzal. A jakmile se dozví ty dobré zprávy, Richard poklekne na koleno a požádá mě o ruku. Abych se stala tou dokonalou ženuškou, kterou mu neustále předvádím. Svědomitou a loajální a schopnou pomoci mu v jeho úspěchu.